

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010031
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3815010031.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci proti obžalovanej L. I. T. pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 27. augusta 2015 odvolanie obžalovanej Mgr. I. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. apríla 2015, sp. zn. 1T/10/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovanej Mgr. I. T. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. apríla 2015, sp. zn. 1T/10/2015 bola obžalovaná Mgr. I. T. uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Žilina, číslo 21P 38/2012-144 zo dňa 10. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, číslo 6CoP 64/2012 zo dňa 28. júna 2012, bol upravený styk otca J. T. so synom J. T., nar. XX.XX.XXXX, tak, že J. T. je oprávnený stretávať sa so synom v párnom kalendárnom týždni v sobotu od 10.00 hodiny do 16.00 hodiny bez prítomnosti matky s tým, že otec si dieťa prevezme v mieste bydliska matky maloletého a po ukončení styku dieťa v tomto mieste matke odovzdá a matka je povinná dieťa na stretnutie pripraviť, uvedené rozhodnutie v Prievidzi nerešpektovala minimálne dňa 15. júna 2013, 29. júna 2013, 13. júla 2013, 27. júla 2013, 10. augusta 2013, 24. augusta 2013, 21. septembra 2013, 05. októbra 2013, 19. októbra 2013, 02. novembra 2013, 16. novembra 2013, 30. novembra 2013, 14. decembra 2013, 11. januára 2014 a 25. januára 2014, v týchto dňoch sa styk J. T. so synom J. T. neuskutočnil, pričom J. T. v čase stykov prišiel k bytovke, v ktorej býva obžalovaná, pri vchodových dverách do bytovky zazvonil na jej zvonček a to viackrát v priebehu asi polhodiny, taktiež jej posielal SMS správy a snažil sa jej dovolať, na čo nereagovala a SMS správy o tom, že na styk príde jej posielal aj deň pred dňom, kedy sa mali styky uskutočniť a tohto konania sa dopustila napriek nasledovným opatreniam Okresného súdu Prievidza smerujúcim k výkonu rozhodnutia súdu:

- Okresný súd Prievidza pod číslom 5Em 1/2013 zo dňa 22. januára 2013 ju vyzval, aby sa dobrovoľne podrobila uzneseniu Okresného súdu Žilina, číslo 21P 38/2012-144 zo dňa 10. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, číslo 6CoP 64/2012 zo dňa 28. júna 2012, pričom výzvu prevzala dňa 25. januára 2013,
- Okresný súd Prievidza, uznesením, číslo 5Em 1/2013-47 zo dňa 21. mája 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. júna 2013 jej uložil pokutu 200 eur,
- Okresný súd Prievidza pod číslom 5Em 1/2013 zo dňa 25. októbra 2013 ju vyzval, aby sa dobrovoľne podrobila uzneseniu Okresného súdu Žilina, číslo 21P 38/2012-144 zo dňa 10. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, číslo 6CoP 64/2012 zo dňa 28. júna 2012, pričom výzvu prevzala dňa 31. októbra 2013.

Za tento prečin bola obžalovaná Mgr. I. T. odsúdená podľa § 349 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon uloženého trestu okresný súd obžalovanej podmiennečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere jeden rok.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadla odvolaním obžalovaná L. I. T.. V písomnom odôvodnení odvolania sama i prostredníctvom svojho obhajcu namietala správnosť napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch s poukazom na to, že ona je nevinná a okresný súd nezistil jednoznačne všetky okolnosti prípadu, ktoré by preukazovali spáchanie skutku tak, ako ho uvádzala obžaloba. Závery súdu prvého stupňa sú ovplyvnené predovšetkým zavádzajúcimi výpoveďami poškodeného J. T., ktorý vypovedal skreslene, nejasne a nepravdivo a napriek tomu sa okresný súd týmito prejavmi nechal ovplyvniť a ani neodstránil rozpory v dôkazných prostriedkoch, ktoré sú v značnom protirečení so skutočnosťou. Ona pritom popísala objektívne jej známe okolnosti prípadu i to, že tvrdenia J. T. sú účelové a dlhodobomierené voči jej osobe v záujme priviesť jej trestné stíhanie a odsúdenie. Aj zo záverov znaleckého posudku vyhotoveného znalkyňou Mgr. J. N. pritom vyplýva, že jej syn mal. J. T. je na útoky svojho otca na ňu ako jeho matku veľmi vnímavý, má o ňu strach a rovnako má aj strach zo svojho otca, s ktorým sa nechce stretávať. F. J. T. popisuje v ďalšom znaleckom posudku aj znalkyňa z odboru psychológie Mgr. Emília Kolárová, pričom podľa záveru tohto posudku ide u neho o dominantnosť, energickosť, egocentrizmus a v oblasti citov je u neho empatia emotivity vzadu. Je teda preukázateľné, že J. T. potom, čo ona so synom odišli z ich spoločnej domácnosti s následným rozvodovým konaním, uvedenú skutočnosť nesie ťažko a na druhej strane nebolo preukázané, že by sa J. T. aj v skutočnosti i fyzicky mal v stanovených termínoch stretnutí so svojim synom mal. J. T. zúčastňovať. V konaní pred súdom prvého stupňa bolo pritom zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu, nakoľko okresný súd nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, ktoré by v danom prípade mali nenahraditeľný význam. U. nebol vypočutý maloletý J. T., ktorý pritom aj počas pohovoru vykonanom na ÚPSVaR v Prievidzi dňa 5.marca 2015 za prítomnosti Mgr. S. a Mgr. U. okrem podstatných skutočností pre rozhodnutie v tejto veci uviedol aj to, že si želá, aby toto všetko už skončilo a aby maminka nešla do väzenia. Aj správy z krízového centra, ktoré vypracovala psychologička na základe odborného posúdenia psychického stavu mal. J. sú tiež dôkazom toho, že sa dieťa odmieta stretávať so svojim otcom na základe negatívnych zážitkov, ktoré má, nie však z dôvodov, ktoré by zapríčinila ona jeho manipuláciou. Aj tu je zjavné, že vypočutie maloletého J. by pre zistenie skutkového stavu nevyhnutného pre spravodlivé rozhodnutie bolo podstatným dôkazom. Poukázala tiež na základnú dezinformáciu, spočívajúcu v pochybnej mediácii mediátorky JUDr. Mgr. A. F., ktorá ju kontaktovala telefonicky v ranných hodinách počas víkendu a ona ju ako pre ňu neznámu osobu v tom čase odmietla. JUDr. Mgr. A. F. však len na základe tohto rozhovoru s ňou spracovala niekoľko správ, ktoré poskytla ÚPSVaR v Prievidzi a ktoré sa stali súčasťou spisovej dokumentácie. Mediátorka bez toho, aby ona bola o tom informovaná, hodnotila jej osobu, povahové vlastnosti a správanie a poškodila jej dobré meno a povesť. Keďže teda okresný súd nevykonal dokazovanie aj výsluchom maloletého J. i ďalších navrhnutých svedkov, nemohol tak jednoznačne zistiť všetky okolnosti, ktoré by preukazovali spáchanie skutku jej osobou spôsobom, ako to uvádzala obžaloba. Naopak, závery súdu boli ovplyvnené zavádzajúcimi, skreslenými a nepravdivými skutočnosťami uvedenými J. T. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, ktorými sa nechal súd prvého stupňa ovplyvniť. Na podklade uvedených dôvodov, keďže napadnutý rozsudok je nielen predčasný, ale aj nepreskúmateľný a chybný, navrhla, aby ho odvolací súd po jeho preskúmaní zrušil a ju aby oslobodil spod obžaloby v celom rozsahu.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázala na zákonný a správny rozsudok súdu prvého stupňa a keďže tento v podstate napíňa aj záujmy maloletého dieťaťa, navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 18.júna 2015, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovanej podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 27. augusta 2015. Postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovanej Mgr. I. T. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavných pojednávaniach kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o obhajobné vyjadrenia obžalovanej Mgr. I. T., ale predovšetkým o u usvedčujúce svedecké výpovede J. T., otca maloletého J. T. a bývalého manžela obžalovanej, ktorý na nich vo všetkých zásadných a podstatných okolnostiach zotrval v priebehu celého trestného stíhania, keď pritom s jeho usvedčujúcimi svedeckými výpoveďami korešpondovala aj výpoveď svedkyne Mgr. Y. S., ale predovšetkým aj listinné dôkazy a z nich najmä uznesenie Okresného súdu Previdza sp. zn. 5Em 11/2013, zo dňa 21. mája 2013, rozhodnutia Okresného súdu Previdza pod rovnakou spisovou značkou z 22. januára 2013 i z 25. októbra 2013, tiež rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 21P/38/2012 zo dňa 10. mája 2012, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaná v prípravnom konaní vo svojich vyjadreniach k rozhodnutiam súdu ako dôvod, prečo k odovzdaniu maloletého J. jeho otcovi J. T. v mieste jej bydliska nedošlo, uvádzala vždy len odmietavý postoj maloletého k súdom určenému úkonu, nie však aj to, že by otec maloletého J. T. v určenom čase na mieste, kde mu mal byť jeho maloletý syn obžalovanou odovzdaný, neprišiel (bez ohľadu na obžalovanou aj v priebehu odvolacieho konania doplnené dôvody odvolania o rozhodnutia Okresného súdu Previdza vo veciach maloletého J. ohľadom úpravy styku jeho otca J. T. s maloletým, ktoré však doposiaľ nenadobudli právoplatnosť, odvolacie dôvody obžalovanej spočívali predovšetkým v snahe preukázať, že maloletý J. dlhodobo a s gradujúcimi účinkami odmieta styk so svojim otcom, čo ona nevie ovplyvniť. V prejednávanej prípadnej však ide evidentne o aktívne konanie nielen J. T., ale aj obžalovanej Mgr. I. T. ako rodičov maloletého, proti druhému z rodičov. Tieto okolnosti spočívajúce v opakovanom podávaní rôznych oznámení na druhého z rodičov však nemajú vplyv na jednoznačne preukázanú skutočnosť, že obžalovaná v označenom období - krajský súd poukazuje na to, že jej prípadná zmena postoja k otcovi maloletého dieťaťa J. T. po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo ich manželstvo rozvedené, nemá vplyv na právne posúdenie skutku spáchaného v časovom období uvedenom v napadnutom rozsudku - napriek použitým opatreniam v občianskosúdnom konaní, o ktorých mala preukázateľne vedomosť, marila výkon predbežného opatrenia spočívajúceho v jej povinnosti odovzdať v stanovenom čase maloletého J. svojmu otcovi. Okolnosť, ktorou sa bránila a ktorá spočívala v tom, že syn stretnutia s otcom odmietal, bolo však potrebné vyhodnotiť tak, že pokiaľ bolo jej úlohou ako matky maloletého J. na stretnutie so svojim otcom aj pripraviť, jej povinnosťou bolo prejsť aspoň snahu maloletému, ktorý je nielen podľa jej názoru nadštandardne chápavý, vysvetliť, že jeho otec má voči nemu nielen povinnosti napr. výživné, ale aj práva, medzi ktoré bezpochyby patrí aj ich vzájomné stretávanie. Vzhľadom k okolnosti, že maloletého má do výchovy a opateru zvereného práve ona, na maloletého a na spôsob jeho výchovy má jednoznačne najpodstatnejší vplyv práve obžalovaná). Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovanej, pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchala obžalovaná Mgr. I. T.. Odvolacie námietky obžalovanej vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich. Rovnako nepovažoval za dôvodné ani námietky obžalovanej vo vzťahu k správnosti a zákonnosti konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, pretože nemajú podklad v obsahu spisu a vo vykonaných dôkazoch.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovanej Mgr. I. T. zhodne s obžalobným návrhom ako pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zák., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovanej, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním jej obhajobných námietok prednesených už v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a s ktorými sa okresný súd dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za opodstatnené a preto

v podrobnostiach poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovanej, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o určení druhu trestu a výmery. Trest odňatia slobody vo výmere jeden rok uložený obžalovanej Mgr. I. T. podľa § 349 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák. s podmieneným odkladom jeho výkonu podľa § 49 ods. 1 pís. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu jeden rok zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúcej z jeho povahy, zo spôsobu spáchania, tiež správne zistenej poľahčujúcej okolnosti, ako aj pomerom obžalovanej a možnosťami jej nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený podmienený trest odňatia slobody je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovanej spoločnosťou.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovanej za opodstatnené, nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste v prospech obžalovanej na podklade ňou podaného odvolania a preto odvolanie obžalovanej Mgr. I. T. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.